

Bárdos Bódi László

a létben feledett szó

én vagyok a vers magam
befalazott Isten a létbe
árnyékom nézi testem hogy lobban
világot megváltó semmittevésbe
az életem túl, az életem túl egyedül a semmi az úr
a kimondott szó már halott
a gondolat az égben ragyog
s iszonyú fájdalmas az út érzékeimtől a papírig
de mit ér a szó maga, ha nem törik porrá a hófehéren

és mit érek én e rendnek keresztelt hangyabolyban
égő testtel, bizsergő végtagokkal
koponyám ősrobbanásából kitörő lágában, hamuban és porban
félelem-ködben, tökéletesség magányomban
s ha a renden túl ponttá zsugorodik a végtelen
hiába üldöztem magam, hiába
futok a gravitáció elől a halálba

párhuzamosok melegágya
holdsápadt paradigma
nap aszalta vágyak árnya
gyáva, gyáva, gyáva

Uram, álarcaimat a végtelenben szárítgatom
átázott-dohos emlékeim a tengelykorszakon, mint karnison
meztelenül lépek az előszobádba
tudom, most eltaszitanál, ha nem zuhanna vissza öledbe magod
sajnálhatod, hogy rosszul lett minden kitalálva

kiszáradt karjaim nem nevelnek többé lombkoronát
nincs már emlékezetük a hold ölelte hosszú éjszakákról
ujjaim nem simogatnak és nem tépnek többé gyomot
szemeim nem fürkészik tovább az égbolton Istent

minden mi volt, van és lesz nesztelenül hullik a mélybe
az ember ék az Időben és Isten kezében a fejsze
a test jár a földön céltalan saját súlyába felejtkezve

homályos árnyék a kövön
ember-napóra – aszalt idő
becsukott szemek, ölek és zsalugátterek
aszott erek és száraz kanálisok

szövegtest-magzat

szövegtest-magzat ríni akaró
csend noszogató, térfeszegető
tejfehér papír ölekből előbújó
atomkoccanásokra riadó
világmindenségért reszkető
szövegtest-magzat élni akaró

gyáva vagy röpülni a szövegóceánon
te apokaliptikus álmok elől menekülő
megrettentél súlyos lombkoronád gyönyörűségétől
hát miért űznek félelmeid a tisztásra
a szóvulkán-hamuba – szövegtest temetőbe

a völgyben kiegészített közhelyek a villódzó lámpafényben
csontszöveg-menhelyek, meleg, bomló és párálló igék
odébb alanytalan sikátorok és penész-félelem
pókháló-csend marta rend, szintagma-magány:
lélek nélkül nem működnek a terápia-automaták

szövegtest-magzat élni akaró
csend noszogató, térfeszegető
tejfehér papír ölekből előbújó
atomkoccanásokra riadó
világmindenségért reszkető
szövegtest-magzat ríni akaró

várandós csend a hiány
belegázol a fekete a hófehérbe
esőt adj uram, erőt végre

s hagyj élni még:
ha megszületnék a rend
legyen ki méltóképp eltemesse

Seléndy Balázs

Dolomit

Az idők kezdete óta ott volt. Lapos, sima, mintha egy óriási borotva vágta volna le a hegy csúcsát, felhők fölötti fennsík, tele étellel, tele velünk.

Férfiak, nők, gyerekek, meztelenek, piszkosak, egymás hegyén-hátán, esznek, székelnek, szeretkeznek, szülnek, meghalnak, s mindezt valami halk mormogásban.

A férfiak nem kiáltanak Hahó-t, a nők nem énekelnek bölcsődalokat, a gyerekek nem játszanak ugróiskolát, mindenki hasonlít mindenki másra, senkinek sincs neve, senki sem akar valami mást, mint ami ma itt van, és ami ma itt van, az lesz itt mindörökké.

Én is itt vagyok, engem sem lehet megkülönböztetni, egy szürke pont a szürkeségben.

Ahogy a fény ereje gyengül, és a nap gurulni kezd a másik óriási hegy mögé, mintha engem a rezgő kocsonya noszogatna, egyre közelebb kerülök a fennsík pereméhez.

Mögöttem a többiek, kúsznak egymásra, vonaglanak, sutognak, izzadnak, csúszkálnak ide-oda...az óriási amóba.

Elöttem a hegy mered az ég fele, sziklái visszatükrözik a nap utolsó sugarait, azok, mint öklök vágódnak szemeimbe. Alattam már sötétség.

A levegő fekete és folyékony, friss, mint a víz éjféli úszáskor. A mélységben, mérhetetlenül messze, egy óriási város fényei szikráznak: ott élnek testvéreim s nővéreim, a város, ahová tudom, én is tartozom.

Ott az emberek szavakban beszélnek, mosakodnak, tudják, mi a nevük, szemükben városuk fényei csillognak...fivéreim s nővéreim...ha csak ugrani mernék.

Gondolkodom, tétovázok, s hajlok előre, egyre jobban.

Végül is, mintha ez nekem születésemtől fogva jussom lenne, ellököm magam a forró sziklától, a mocsoktól, az izzadtságtól. Tudom, hogy az esés végén testem összeroncsolódik, szemeim a lábujjaim közül pislogják az utolsó, mielőtt kocsonya lesz belőlük, tudom én mindezt, de most, MOST, a zuhanáson kívül más nem létezik.

Súlytalanná válok, repülök, körülöttem a levegő énekelni kezd, a szél a bordáim mellett fodrosodik, s letépi rólam cafatokban, ami rám ragadt.

Zuhanok és zuhanok és zuhanok, csak a zuhanás létezik, s a remény, hogy jó helyre érkezem, még ha csak egy pillanatra is, oda, ahol azok az emberek élnek, akik nevüket ismerik. Várnak rám, hívnak.

Szívem növekszik, dagad, dagad, felrobban, bordáim szétrepülnek, elvesztem karjaim, lábaim... testvér-meteorok felhője lettünk, együtt zuhanunk tovább.

Közelebb és közelebb most, az utcák fényben úsznak, a házak csillognak, az emberek néznek az ég felé, szemeik, mint tükör tavak... látom felhőmet az ő vizükben...közelebb...még közelebb...amíg, ami maradt belőlem, megérkezik.

Fájdalom! Hirtelen, kegyetlen, könnyörtelen!... Ahogy a sötétség rám száll, látom a mosolyt és hallom a hangot: „Végre, édese...” S megszűnik minden, csak a hullámok morajlásának hangja marad, ahogy azok megtörnek a parton, egyik a másik után.